

[Statsministeren.]

mange af kritikerne af EF har haft en tilbøjelighed til at diskutere, om man skal have direkte valg eller ikke direkte valg, og en masse problemer omkring institutionerne og hvordan de skal fungere, men det er, ligesom om det kniber. Jeg kan i hvert fald heller ikke huske, at der i den tid, vi har været medlem af De europæiske Fællesskaber, konkret har været sager af betydning, som var afgjort på en sådan måde, at det har givet anledning til stor eller voldsom kritik. Tværtimod er det ligesom mit indtryk, at langt de fleste af de synspunkter, Danmark har haft også på fællesanliggender, ja, det er synspunkter, som vi mere eller mindre har haft mulighed for at presse igennem bl. a. inden for Fællesskabet. Naturligvis ikke bare fordi vi har villet det, men fordi der også er andre lande, som har tænkt i samme baner.

Jeg vil gerne endnu en gang sige tak til hr. Maigaard, fordi denne debat nu engang har kunnet finde sted. Havde ikke hr. Maigaard stillet forslaget om denne debat, så ville nok andre have gjort det, men tak til den, der er årsag til det.

Hr. Maigaard sagde i sit indlæg, at regeringen ønsker. Det europæiske Råd skal gøres til en central institution. Det er nu lidt af en overdrivelse eller misforståelse. Det, jeg sagde, og det sagde jeg udtrykkeligt, var, at regeringen ikke ser noget behov for institutionelle ændringer. Det vil heller ikke ske. Selv om regeringscheferne mødes regelmæssigt til en drøftelse af de mest afgørende og vanskelige problemer, så medfører dette ikke, at der sker nogen ændring i institutionerne. Derfor gøres Det europæiske Råd ikke til andet og mere. Men det er for så vidt vigtigt, at man også på det niveau drøfter de fælles anliggender.

Hr. Maigaard sagde i sit indlæg, at når Det europæiske Råd kom til at arbejde og videreudvikle sit arbejde, så ville det gå ud over de små lande, fordi der ikke var samme forberedelse til disse møder, som der er til andre. Jeg vil gerne understrege, at det er vigtigt, der finder den nødvendige forberedelse sted også til regeringschefmøder, til møder i Det europæiske Råd. Jeg er enig i den opfattelse, at man naturligvis skal være velforberedt til disse ting, men også enig i den opfattelse — hvis det var

det, der lå i hr. Maigaards bemærkninger — at en lang række faktiske og faglige og specielle problemer først og fremmest må behandles i de organer og af de ministre, som specielt har med disse ting at gøre.

Hr. Erik Holst og i øvrigt også senere hr. Hilmar Baunsgaard understregede indirekte det, jeg sagde om, at denne Tindemansrapport er en rapport. Intet andet. Og så man kan sige: ja vel, men en vigtig rapport. Men det er dog alene en rapport.

Hr. Erik Holst henviste til Colonnarapporten, Wernerrapporten, og fra hr. Hilmar Baunsgaard blev det påpeget, at der var kommet adskillige rapporter fra Kommissionen, fra Parlamentet, fra Domstolen og fra det økonomisk-socialt udvalg. Ja, dette er jo i sig selv et udtryk for, at den demokratiske proces inden for EF også fungerer på den måde, at man får udtalelser og meningstilkendegivelser, redegørelser, rapporter fra forskellige personer eller forskellige institutioner, og de danner grundlag for en debat i de forskellige parlamenter, altså også her i folketinget i dag. Dette er et af de mange udtryk for, at De europæiske Fællesskaber søger at holde fast i det begreb, der hedder debatten, som er en vigtig del af selve den demokratiske proces.

Hr. Guldberg sagde på den ene side, at regeringens udtalelser stort set også dækker partiet venstres opfattelse af forholdet til EF. Det er en udtalelse, som jeg er glad for, for jeg synes, det må være vigtigt for en regering, vigtigt for et folketing, at der står en væsentlig majoritet bag den politik, der også skal tilrettelægges og følges, bl. a. inden for De europæiske Fællesskaber.

Men hr. Guldberg sagde også noget om, at vi ude omkring blev opfattet som en kræmmernation, der ikke er villig til at række hånd til andre. Det er en meget stærk udtalelse, og jeg tør selvfølgelig ikke garantere for, om der et eller andet sted kan være nogen, der skriver noget i den retning. Men det er en ganske urimelig karakteristik, og jeg vil sige, at det forholder sig omvendt. Det danske samfund og dermed også den danske regering på vegne af det danske samfund optræder ikke, ønsker ikke at optræde som en kræmmernation. Vi ønsker at række hånd til fællesskabsløsninger og det har vi manifesteret så mange gange. Men igen, hr. Guldberg lagde vægt på, at regeringen